

Per saae sig efterhaanden glad paa det landlige Bakkanal. Han tænkte paa, hvad Fritjof altid havde præket om, at saadanne Naturmennesker i Grunden var de allerlykkeligste. Med et Kniks for et Par Pinde sømmet sammen i Korsform klarede de alle Livets og Dødens Gaader og lod Fiolen sørge.

Det havde været hans Bestemmelse at rejse videre den næste Morgen; men der gik baade en og to, ja flere Dage, før han slap bort. Han havde ved Bryllupsgildet gjort Bekendtskab med en ung Pige, der holdt ham fangen. Det var en firskaaren Bondepige, lidt tung og klodset, som Alpernes Kvinder gerne er, med en munter Opstoppernæse og den Slags rugblonde Haar, der altid havde haft noget sært tillokkende for ham. De var tilfældig kommen til at sidde ved Siden af hinanden paa en Bænk ude i Porten, hvor han havde siddet og set paa Dansen, og de var da kommen i Snak. Han havde ikke forstaaet meget af, hvad hun sagde, og hun forstod slet ikke ham. Derfor lo de meget og var hurtig bleven fortrolige. Hun var et Par og tyve Aar og boede lidt udenfor Byen sammen med sin Moder, paa hvem Per lukkede Øjnene med et Par af sine Tyvegylden-Stykker.

Han havde givet sig hen til denne Forbindelse med en Ubeherskethed, der ikke udelukkende skyldtes erotisk Tiltrækning. Som i de fleste af hans Følelser var der tillige noget villet i den; og det var med oprigtig Undseelse, at han var Jakobe utro. Men han maatte bort fra de ørkesløse Grublerier, der havde plaget ham siden Faderens Død, og som (han saae det nu) var paa Vej til at gøre ham syg i Sindet. Han forstod, at han især maatte vogte sig for Ensomheden; og naar han ikke var hos Pigebarnet, tilbragte han derfor Tiden inde i Gæst-